

РАДОМИР МРЧАРИЋА, дипл. инж.

Савез друштава пољопривредних инжењера и техничара Црне Горе задесио је тежак губитак. Његове редове за увијек је напустио — 7. новембра 1979. год., истакнути члан и прегалац дипл. инж. Радомир Мрчарића.

Пок. Радомир је рођен 1929. у угледној породици Мрчарића под Вељим Брдом код Титограда, гдје је у родитељском дому стекао прве основе људских врлина, које је свестрано његовао и развијао у току свога живота. Гимназију је завршио у Титограду 1948. а Пољопривредни факултет Свеучилишта у Загребу 1956.

Као гимназијалац и као студент одликовао се дружељубљем, честитошћу, прегалаштвом и другим лијепим људским особинама, те је служио као примјер колегама у својој генерацији. Учествовао је у бројним радним акцијама, на којима је због изузетног залагања и резултата два пута проглашаван ударником.

Након завршетка студија дошто је у Црну Гору, гдје је у СО Титоград засновао радни однос. Након завршетка војне обавезе запослио се на пољопривредном добру „Крушевац“ у Титограду, касније Агрокомбинату „13. јул“, организацији у којој је провео читав свој радни вијек. У непосредној производњи је са младачким заносом прихватио задатке који су стварали предуслове за развој неких грана савремене производње у врло сложеним приликама, праћен низом проблема везаних како за њихову застојност, тако и за низак ступањ материјалне основе. Све то, међутим, пок. Радомира није поколебало да, досљедно свом одређењу и истрајности у раду, даје видан допринос осавременава-

њу такве производње. Пок. Радомир по тим особинама био је и остао познат и цијењен међу својим колегама и другим сарадницима. Без колебања је прихватио нова техничко-технолошка рјешења и на тим основама извршавао повјерене му задатке.

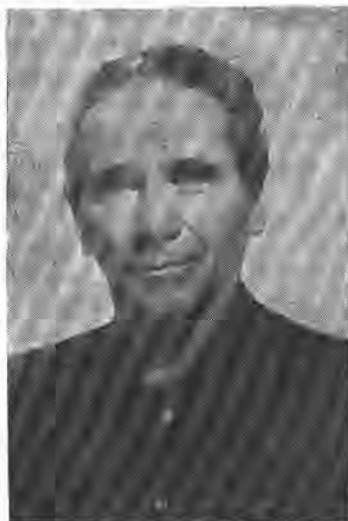
Неколико посљедњих година бавио се производњом поврћа и цвијећа у заштићеном простору. Таква производња није у нашим условима до тада била развијена. Стога Радомир у томе није могао користити ничије искуство, осим сопствено. Његов се ентузијазам ни на овом задатку није умањио, већ је у њега уложио велики труд и висок степен познавања. Својим преданим односом према раду и струци пресудно је утицао на сараднике, па и на читав колектив своје организације у којој је живио и радио. Стога су му готово редовно повјераване руководеће дужности у највећем колективу те врсте у Републици. Смрт га је затекла на дужности Радне организације „Стакленици“.

Однос друга Радомира према својим сарадницима одликовао се хуманизмом, присношћу и срдачношћу. Те су га особине красиле до краја живота. Уважавао је и поштовао мишљење и предлоге других, што је видно доприносило његовом успјеху у раду.

Због свега изложенога и многих других људских особина које је покојни Радомир посједовао и његовао као човјек и сарадник на пословима струке, Савез пољопривредних инжењера и техничара, његове колеге, другови и бројни сарадници и пријатељи трајно ће задржати у сјећању свијетли људски лик друга Радомира.

Нека је другу Радомиру Мрчарици вјечна слава и трајна благодарност за све што је учинио својој струци и својој средини.

Сава Радуловић, дипл. инж.

МОМО СТАВРИЋ, дипл. инж.

12. јула 1979. трагично је изгубио живот Момчило Ставрић, дипл. инжењер шумарства. Престало је да куца срце племенитог човјека, изванредног друга и колеге. Пок. Момо припада генерацији која је, још и нестасала, учествовала у завршним ратним операцијама за коначно ослобођење земље и која је поднијела изузетне напоре у њеној обнови и изградњи. То је генерација која се школовала у тешким послеријатним условима да би се што прије наоружала стручним знањима како би могла дати што већи допринос свестраном развоју своје домовине.

Рођен је 20. новембра 1927. у Лесковцу, гдје је провео и своје дјетињство и школовао се. Као напредни омладинац, за вријеме фашистичке окупације Лесковца, примљен је почетком 1944. у СКОЈ, као такав ступио у НОВ и учествовао у борбама на сремском фронту. Након завршетка рата наставља школовање у гимназији у Лесковцу, гдје се истиче као одличан ученик и активиста. Школске 1949/50. уписује се на Шумарски факултет у Београду на коме његове особине у колективном животу и раду у новој средини долазе до пуног изражаја. Бројне колеге из ранијих и каснијих генерација са факултета сјећају га се као изузетно поштеног, дружељубивог, радног, постојаног друга и пријатеља.

Након завршетка факултета, почетком 1955. долази у Котор и ради у секцији за уређивање бујица, Црне Горе гдје проводи читав свој радни вијек. Скоро четврт вијека друг Момо је провео на пословима заштите земљишта од ерозије, уносећи у

рјешавање тих комплексних проблема све своје знање и стручност, излажући се великим физичким напорима и тешкоћама по беспућима Црне Горе. Успјешно је радио као пројектант, као извођач и руководиолац теренских радова, а од 1971. као директор Секције. Радио је по читавој Црној Гори на укроћавању бујичних водотока, на заштити насеља, саобраћајница и других привредних објеката. У оскудици стручног кадра на Приморју, радио је на бројним геодетским подлогама за пројектовање стамбених, привредних и инфраструктурних објеката. Када није било довољно послова у основној дјелатности, на пословима уређивања бујица, због неријешеног финансирања ових радова, своју активност усмјеравао је на рјешавање разних комуналних проблема, остављајући за собом увијек успјешно завршене објекте. Таквим радом афирмисао се као изузетан стручњак са познавањем и могућношћу рјешавања широког спектра практичних проблема. Одликован је Орденом рада са сребрним зрацима.

Његовом организму, болешћу већ нарушеном, априлски земљотрес је нанио тежак ударац. По природи дубоко емотиван, изузетно је трагично доживљавао људске жртве и разарања на Приморју, посебно у Котору — граду чију је душу изузетно осјећао и који је толико волио. Тако је трагично окончан живот овог изузетног друга, колеге и сарадника, бујичара — ентузијасте инж. Момчила — Мома Ставрића. Његов свијетао лик остаће у незаборавној успомени свих колега и сарадника, посебно у Црној Гори, којој је посветио све своје знање и способности.

Нека је вјечна слава и хвала нашем колеги и другу Момчилу Ставрићу.

Др Вељко Мартиновић